



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W GDAŃSKU**

RGD.61-18/07/AW

Gdańsk, dnia 20 lipca 2007r.

DECYZJA nr RGD.16/2007

Na podstawie 23e ust. 1 i 2, w związku z art. 23a ust. 1 i 2, art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.) i art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660) oraz stosownie do § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu – wszczętego z urzędu - postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez Rafała Rutkowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. EUROMIX w Gdańsku, polegającą na stosowaniu we wzorcu „zlecenie – umowa” o świadczenie usług budowlano-montażowych postanowienia w brzmieniu:

„Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zamówienie”,

które jest zbieżne z postanowieniami umownymi wpisanymi na podstawie art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 ze zm.) do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone i stwierdza się jej zaniechanie z dniem 20 maja 2007r.

UZASADNIENIE

Delegatura Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Gdańsku uzyskała wzorzec umowy nazwany: „zlecenie-umowa” (dalej: „umowa”), stosowany w obrocie z konsumentami przez przedsiębiorcę Rafała Rutkowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. EUROMIX w Gdańsku przy ul. Waryńskiego 7A/1 (zwanego dalej „Przedsiębiorcą” lub „Uczestnikiem”). Ponieważ treść zapisów ww. wzorca wskazywała na możliwość naruszenia przez Przedsiębiorcę zbiorowych interesów konsumentów Delegatura UOKiK w Gdańsku przeprowadziła postępowanie wyjaśniające. Analiza przedłożonych dokumentów wykazała, że umowa zawiera postanowienie sprzeczne z obowiązującymi przepisami. W związku z tym, w dniu 20 kwietnia 2007 r., postanowieniem Nr 125/2007 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej „Prezesem

80-824 GDAŃSK, UL. PODWALE PRZEDMIEJSKIE 30

TEL./FAX (058) 346-29-32, 346-29-33, 301-51-75

E-MAIL: GDANSK@UOKIK.GOV.PL

Urzędu”) wszczął postępowanie w sprawie stosowania przez Przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na stosowaniu postanowienia w brzmieniu: „Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zamówienie”, które mogło zostać uznane za tożsame np. z postanowieniem wpisanym do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.) – zwanego dalej „K.p.c.”, pod poz. nr 388 na mocy wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 22 grudnia 2004 r. sygn. akt XVII Amc 15/04 w dniu 5 maja 2005r., co może stanowić naruszenie art. 23 a ust. 2 z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2005 r. nr 244, poz. 2080 ze zm.) – zwanej dalej „ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów”.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w piśmie z dnia 20 kwietnia 2007r. Przedsiębiorca złożył następujące wyjaśnienia:

- ✓ Stosowany wzorzec umowy wypełniany jest w dniu montażu stolarki budowlanej. Przed jego podpisaniem pracownik ustala warunki kredytowe, w tym dotyczące ilości rat kredytu i warunki ich spłaty, a po uzyskaniu akceptacji kredytu za pośrednictwem infolinii bankowej następuje podpisanie umowy bankowej i określenie terminu wykonania prac montażowych. Standardową czynnością, obok przekazania oryginału umowy, jest informowanie zleceniodawców o możliwości odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od daty jej podpisania i wręczenie wzoru takiego oświadczenia. Po wykonaniu prac zleceniodawca kwituje odbiór wykonanych usług. Każdy pracownik podpisujący umowę posiada identyfikator ze zdjęciem oraz upoważnienie wystawione przez firmę.

Przedsiębiorca w dniu 6 lipca 2007r. złożył oświadczenie, iż w okresie dziesięcioletniego prowadzenia działalności gospodarczej był uczestnikiem dwu rozpraw sądowych, które odbyły się zgodnie z właściwością miejscową: pierwsza z powództwa konsumenta – w sądzie w Olsztynie; druga z powództwa Przedsiębiorcy – w sądzie w Sztumie. Dodatkowo oświadczył, że kwestionowany w umowie zapis dotyczący właściwości sądu został usunięty w dniu 20 maja 2007r. Na tę okoliczność, jako dowód, Przedsiębiorca złożył dziesięć potwierdzonych za zgodność z oryginałem umów zawartych po dacie 20 maja 2007r. i zapewnił, że kwestionowany dotąd zapis nie będzie już stosowany.

Postanowieniem nr 181 z dnia 26 czerwca 2007r. zaliczono w poczet dowodów tego postępowania akta sprawy sygn. RGD. 402-10/07/AW.

Organ antymonopolowy ustalił, co następuje:

Przedsiębiorca Rutkowski Rafał Tomasz jest wpisany do ewidencji działalności gospodarczej Prezydenta Miasta Gdańska pod numerem 71837; działalność gospodarczą prowadzi od 01 lipca 1997r., obecnie, tj. od 13 marca 2006r. pod nazwą P.P.H.U. EURO-MIX w Gdańsku przy ul. Waryńskiego 7A/1. Przedmiotem jego działalności jest:

- działalność usługowa w zakresie wykończania mebli,
- zakładanie stolarki budowlanej,
- wykonywanie pozostałych instalacji budowlanych,
- sprzedaż detaliczna pozostała prowadzona poza siecią sklepową, gdzie indziej niesklasyfikowana,
- sprzedaż detaliczna bezpośrednia prowadzona poza siecią sklepową,
- pozostała sprzedaż hurtowa,

- produkcja wyrobów jubilerskich i podobnych, gdzie indziej niesklasyfikowana,
- sprzedaż detaliczna pozostałych towarów prowadzona na straganach i targowiskach.

W związku z prowadzoną działalnością w ww. zakresie Przedsiębiorca stosuje w obrocie wzorzec „zlecenie – umowa” zawierający m.in. następujący zapis: *„Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zamówienie”.*

Klauzula o zbieżnej treści: *„Za sąd właściwy do rozpoznania spraw spornych strony uznają Sąd miejscowo właściwy dla Impuls School”* została wpisana do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ K.p.c., pod poz. nr 388, na mocy wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 22 grudnia 2004 r. sygn. akt XVII Amc 15/04 w dniu 5 maja 2005r. Stosowanie w umowach klauzul tożsamych z treścią postanowień wpisanych do rejestru, może stanowić naruszenie art. 23 a ust. 2 z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Umowa dotyczy wykonania pracy budowlano-montażowej, najczęściej drzwi, gdyż z jej treści wynika, że:

- ✓ „Zleceniodawca podpisując umowę zarządza demontaż swojej futryny (przecięcie, wyrwanie) oraz zarządza, aby swoje drzwi usunąć, wynieść i złożyć w odpowiednim miejscu dla danego adresu wykonania usługi (śmietnik, wysypisko miejskie).”
- ✓ „Zlecający potwierdza odbiór towaru wykonanego zgodnie z indywidualnymi wymogami technicznymi wynikającymi z rozmiarów wnęki drzwiowej”.
- ✓ W umowie zawarto oświadczenie Zleceniodawcy o treści: „Duży wpływ na wybranie oferty [...] miało to, iż ma ona charakter ciągły i pozwala we wskazanym przez Zleceniodawcę okresie – jednak nie dłużej niż rok od daty podpisania umowy – na skorzystanie z dalszej części oferty: drugie drzwi rabat 30%, trzecie drzwi rabat 50% (od ofert podstawowej).”
- ✓ W umowie wyszczególnia się także prace dodatkowe, np. skrócenie drzwi.

Ustalenia te znalazły potwierdzenie w oświadczeniu Przedsiębiorcy z dnia 6 lipca 2007r.

Organ antymonopolowy zważył, co następuje:

W dniu dnia 21 kwietnia 2007r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660). Stosownie do art. 131 tej ustawy – do postępowań wszczętych na podstawie dotychczas obowiązującej ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 16 lutego 2007r. stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. Biorąc zatem pod uwagę, iż przedmiotowe postępowanie zostało wszczęte na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. i nie zostało zakończone - w niniejszej sprawie zastosowane zostały przepisy ustawy dotychczasowej.

Treść art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wskazuje, że jej przepisy mają zastosowanie wyłącznie do ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów, podejmowanej w interesie publicznym. Zatem warunkiem koniecznym do uruchomienia instrumentów określonych w tej ustawie jest zaistnienie takiego stanu faktycznego, w którym działania przedsiębiorców naruszają jej przepisy i jednocześnie stanowią zagrożenie dla interesu publicznego bądź też naruszają ten interes.

Niniejsze postępowanie dotyczy wzorców stosowanych przez Przedsiębiorcę przy zawieraniu – wymaganych prawem – umów z konsumentami. Dotyczą one zatem obecnych i wszystkich potencjalnych konsumentów przedsiębiorcy, co oznacza, że mogą mieć zastosowanie do nieokreślonego z góry kręgu adresatów. Zatem, uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, które prowadzone były w interesie publicznym.

Art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Zgodnie z ust. 2 tego przepisu, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ K.p.c., naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów.

Art. 23a ust. 2 precyzuje zatem klauzulę generalną zawartą w ust. 1, poprzez otwartą egzemplifikację praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Jednak, w jednym przypadku, przepis z ust. 2 wprost uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów stosowanie postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone.

Aby było możliwe stwierdzenie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, niezbędne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek, tj.:

- działania przedsiębiorcy muszą nosić znamiona bezprawności,
- działania te muszą naruszać zbiorowe interesy konsumentów.

Przesłanka bezprawności

Pojęcie bezprawności nie jest pojęciem prawnie zdefiniowanym. Należy zatem przyjąć, zgodnie z jego literalnym brzmieniem, że „działanie bezprawne” to zachowanie sprzeczne z nakazem lub zakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych oraz z zasadami współżycia społecznego. Bezprawność jest czynnikiem o charakterze obiektywnym, tj. niezależnym od wystąpienia szkody czy też zamiaru po stronie przedsiębiorcy dopuszczającego się działań bezprawnych.

Zakwestionowanym działaniem przedsiębiorcy w niniejszej sprawie jest posługiwanie się w stosunku do konsumentów zapisem we wzorcach umów, którego treść jest tożsama z treścią postanowień uznanych przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone i które zostały wpisane do Rejestru niedozwolonych klauzul umownych.

Zgodnie z art. 479⁴² K.p.c. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w razie uwzględnienia powództwa o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone w sentencji wyroku przytacza treść postanowień wzorca uznanych za niedozwolone i zakazuje ich stosowania. Z brzmienia art. 479⁴³ K.p.c. wynika również, że wyrok prawomocny ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 K.p.c.

Kwestia rozszerzonej prawomocności wyroku SOKiK, na podstawie którego dokonany jest wpis postanowienia do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ K.p.c., została rozstrzygnięta w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006r. w sprawie o sygn. akt. III

SZP 3/06. W uzasadnieniu tego wyroku wskazano, że orzeczenie sądu w danej sprawie ma skutek również wobec osób trzecich, tj. zakaz stosowania klauzuli wpisanej do Rejestru dotyczy wszystkich przedsiębiorców, a nie tylko tych, których dotyczył wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Przy czym, jak podniósł Sąd, zakazane jest wykorzystywanie nie tylko klauzuli w identycznym brzmieniu, ale także klauzuli o zbliżonej treści, która wywołuje takie same skutki, jak klauzula już wpisana.

Zatem, w celu udowodnienia bezprawności działań Przedsiębiorcy należy wykazać, że postanowienie o treści: *„Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zamówienie”* jest tożsame z zapisami umieszczonymi w Rejestrze postanowień umownych uznanych za niedozwolone. Podobne klauzule wpisane zostały także do ww. rejestru m. in. pod pozycjami 210, 493, 1130, 1033.

Stosowany przez Przedsiębiorcę formularz „Zlecenie-umowa” jest wzorcem umownym w rozumieniu art. 384 Kodeksu cywilnego, których postanowienia są bezpośrednio stosowane w umowach, jakie Przedsiębiorca zawiera z konsumentami; są one umowami wzajemnymi, w których świadczeniem głównym są prace budowlano-montażowe (najczęściej montaż drzwi), za które konsument uiszcza opłaty. Występują w niej zatem dwie strony: Przedsiębiorca (w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. podmiot świadczący odpłatnie usługi montażowe, którego działalność ma charakter gospodarczy) i konsument (w rozumieniu art. 22¹ Kodeksu cywilnego, tj. osoba fizyczna dokonująca czynności prawne niezwiązane bezpośrednio z jego działalnością zawodową lub gospodarczą).

Zgodnie z przepisami K.p.c. mówiąc o właściwości miejscowej sądów można wyróżnić właściwość: ogólną, przemianą i wyłączną.

Podstawowa zasada – dotycząca właściwości ogólnej – wyrażona została w art. 27 § 1 K.p.c. Zgodnie z tym przepisem powództwo wytacza się przed sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania.

Przepisy dotyczące właściwości przemiennej przewidują możliwość wytoczenia powództwa o ustalenie istnienia umowy, jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, jak też odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, przed sąd miejsca jej wykonania. W razie wątpliwości, miejsce to powinno być stwierdzone dokumentem. Przepisy te (art. 31 i następne K.p.c.) umożliwiają powodowi dokonanie wyboru pomiędzy sądem właściwości ogólnej, a innym sądem oznaczonym w tych przepisach. Nie jest zatem dopuszczalne narzucenie właściwości przemiennej przez jedną ze stron stosunku prawnego, a jedynie następczy jej wybór w chwili powstania roszczenia wynikającego z umowy.

Artykuł 46 K.p.c. przewiduje możliwość zawarcia tzw. umowy prorogacyjnej. Zgodnie z jego treścią, strony mogą umówić się na piśmie o poddanie sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących wyniknąć w przyszłości z oznaczonego stosunku prawnego. Sąd ten, jeżeli strony nie postanowiły inaczej, będzie wówczas wyłącznie właściwy. W świetle przytoczonego przepisu możliwe jest odejście od generalnego modelu właściwości ogólnej, jednak tylko wtedy, gdy jest to przedmiotem indywidualnego uzgodnienia umownego. Skuteczność takiej umowy zależy zatem od zgodnego wyrażenia woli stron, poprzez zawarcie stosownej umowy prorogacyjnej, określonej w art. 46 K.p.c.

Wzorzec umowny stosowany przez Przedsiębiorcę już z samej istoty wzorca umownego nie może być poczytywany za uzgodniony indywidualnie w myśl art. 46 K.p.c.

Zawiera on bowiem zbiór gotowych i opracowanych przez przedsiębiorcę postanowień, na których brzmienie konsument - zleceniodawca nie ma wpływu.

Powyższe wskazuje zatem, że w rozpatrywanym przypadku, w sytuacji konieczności rozwiązywania sporu na drodze sądowej w grę wchodzi tylko dwie właściwości, tj. ogólna i przemienne.

Według właściwości ogólnej, w przypadku, gdy powodem jest konsument, to powództwo powinno zostać wniesione do sądu właściwego dla siedziby przedsiębiorcy (art. 30 K.p.c.).

W przypadku, gdy powodem jest przedsiębiorca, to sądem właściwym jest sąd, w którego okręgu konsument ma miejsce zamieszkania (art. 27 § 1 K.p.c.).

W przypadku właściwości przemiennej dotyczącej roszczeń wynikających z zawartej umowy o świadczenie usług montażowych, właściwym będzie sąd miejsca wykonania tej umowy – czyli zazwyczaj sąd właściwy dla siedziby przedsiębiorcy (art. 34 K.p.c.).

Jak wynika z powyższego, nie w każdym przypadku sądem właściwym będzie sąd właściwy dla siedziby przedsiębiorcy. Wskazać również należy, iż zapis taki stanowi niedozwolone postanowienie umowne. Zgodnie z art. 385¹ pkt 23 Kodeksu cywilnego, niedozwolonym postanowieniem umownym jest w szczególności to, które wyłącza jurysdykcję sądów polskich lub poddaje sprawę pod rozstrzygnięcie sądu polubownego polskiego lub zagranicznego albo innego organu, a także narzuca rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy.

Prezes UOKiK uznał zatem, iż działania przedsiębiorcy były bezprawne, bowiem stwarzały możliwość narzucenia konsumentom rozpoznania sprawy przez sąd, który w świetle przytoczonego stanu prawnego nie był miejscowo właściwy. Dodatkowo, zapis w pkt 1 wzorca „zlecenie-umowa”, jest zbieżny m.in. z zapisem wpisanym w dniu 5 maja 2005r. do Rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone klauzulą umieszczoną pod nr 388 o treści: *„Za sąd właściwy do rozpoznania spraw spornych strony uznają Sąd miejscowo właściwym dla Impuls School”*.

Powyżej wskazana klauzula dotyczy narzucania właściwości miejscowej sądu w przypadku powstania sporu z umowy. Zatem Przedsiębiorca, stosując przedmiotowy zapis pkt 1 wzorca „zlecenie-umowa”, stosował klauzulę wpisaną już do Rejestru, co oznacza, iż naruszył przepis art. 23 a ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Przesłanka naruszenia zbiorowych interesów konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiuje pojęcia zbiorowego interesu konsumentów, stwierdzając jedynie w art. 23a ust. 1, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. W świetle art. 1 ust. 1 ustawy – powołanego na wstępie uzasadnienia prawnego niniejszej decyzji - należy przyjąć, że ze zbiorowymi interesami konsumentów mamy do czynienia wówczas, gdy działania przedsiębiorcy są powszechne i mogą dotknąć każdego potencjalnego konsumenta będącego kontrahentem przedsiębiorcy.

W orzecznictwie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrwalił się pogląd, iż naruszenie interesu publicznoprawnego ma miejsce wówczas, gdy skutkami działań sprzecznych z przepisami prawa antymonopolowego dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, względnie, gdy działania te wywołują na rynku inne niekorzystne zjawiska (wyrok SA z 24 stycznia 1991 r., XV Amr 8/90; 4 lipca 2001 r. XVII Ama 108/00; 23 lutego 2002 r. XVII Ama 133/2001).

Stanowisko to potwierdzone zostało również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 września 2003 r. (sygn. akt: I CKN 504/01) stwierdził, iż: „nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy antymonopolowej można wszczynać tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczby potencjalnych konsumentów”.

Stosowane przez Przedsiębiorcę wzorce umowy wykorzystywane są przy zawieraniu umów z konsumentami. Stroną takiej umowy są zarówno wszyscy aktualni konsumenci Przedsiębiorcy, jak i przyszli, którzy chcąc skorzystać z usług przedsiębiorcy przystąpiliby do niej. Zatem krąg adresatów takiego wzorca nie jest z góry określony i dotyczy interesów nieograniczonej liczby konsumentów. Biorąc pod uwagę, że konsument zlecający wykonanie usługi nie ma wpływu na zapisy zawieranej z nim umowy, gdyż nie jest ona z nim indywidualnie negocjowana, należy uznać, że wszelkie zawarte w niej bezprawne zapisy, godzą w jego interes.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że obie przesłanki zastały spełnione, co oznacza, iż przedsiębiorca dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

W przedmiotowej sprawie przedsiębiorca podzielił stanowisko Prezesa UOKiK zawarte w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania i z dniem 20 maja 2007r. zmienił umowę, z której usunął kwestionowane postanowienie; na tę okoliczność złożył stosowne oświadczenie dołączając do niego pierwsze dziesięć umów zawarte po dacie 20 maja 2007r.

Stąd też Prezes Urzędu, na podstawie 23e ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, uznał, że Przedsiębiorca stosował praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 20 maja 2007r.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie (...) w związku z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331) i art. 479²⁸ § 2 K.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury UOKiK w Gdańsku.

Otrzymuje:

1. P.P.H.U. EUROMIX Rafał Rutkowski, ul. Waryńskiego 7A/1 80-242 Gdańsk
2. RGD a/a.